

21η ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΜΑΧΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΕΝΟΠΛΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

(Γράφει ο Θεόκλητος Ρουσάκης)

Εδώ και μερικά χρόνια ο εορτασμός της Παναγίας, ως Εορτή των Ενόπλων Δυνάμεων του Έθνους, μεταφέρθηκε από την 15η Αυγούστου στην 21 Νοεμβρίου, κατά την οποία η **Εκκλησία, εορτάζει τα Εισόδια της Θεοτόκου**. Την είσοδο δηλαδή της Ζετούς Μαρίας στο Ναό, όπου παρέμεινε επί μία 7ετία, ίσως και περισσότερο, κάνοντας έτσι ένα είδος **θρησκευτικής θητείας**, για να δεχθεί αργότερα το σπόρο της Θείας Δημιουργίας.

Η εορτή των Εισοδίων προσλαμβάνει έτσι μία επιπρόσθετη **συμβολική διάσταση** για την ελληνική νεολαία, ως προς την εκπλήρωση του στρατιωτικού καθήκοντος. Η στρατιωτική θητεία πλέον σηματοδοτεί την **έξοδο του νέου από το πεδίο της ανευθυνότητας και την είσοδό του στο πεδίο του καθήκοντος**, την είσοδό του στο περιβάλλον της ευθύνης, δηλαδή την **είσοδό του στο Ναό του Χρέους προς την πατρίδα**.

Οι βυζαντινοί μας πρόγονοι θεώρησαν την αυτοκρατορία της καθ' ημάς Ανατολής ως Θεοτόκον και Θεοφρούρητον βασίλειο και γι' αυτό όταν έπεσε η Πόλη, στην αντίληψη του λαού μας η δόνηση της οδύνης πρώτα διαπέρασε την Παναγιά. Λέει το δημοτικό **«Η Δέσποινα τaráχτηκε κι' εδάκρυσαν οι εικόνες»**. Αμέσως όμως ο λαός μας ξεχνά τα βάσανα του και νιώθει την ανάγκη να παρηγορήσει την Παναγιά και λέει **«Σώπασε κυρα Δέσποινα και μη πολυδακρύξεις, πάλι με χρόνια με καιρούς, πάλι δικά μας θα 'ναι»**.

Κί' όταν στην πιο κρίσιμη στιγμή του αγώνα ο Θ. Κολοκοτρώνης εγκαταλείφθηκε από τους άντρες του που τον συνόδευαν και από τους οπλαρχηγούς του, προσέφυγε στη **Παναγιά του Χρυσοβιτίου** και προσευχήθηκε λέγοντας **«Παναγιά μου, βοήθησε και τούτη τη φορά τους Έλληνες δια να εμψυχωθούν»**. Και το θαύμα έγινε, λέγει ο ίδιος. **«Εγινήκαμε εννιά και το άλογο μου δέκα. Κι εγώ χωρίς τουφέκι»**.

Ο ελληνισμός σύσσωμος δεν θα παύσει ποτέ να φυλάει Θερμοπύλες έστω και μέσα στο καταλυτικό πνεύμα της Νέας Εποχής που ανανοηματοδοτεί ακόμα και την έννοια της Εθνικής Άμυνας, της Πατρίδος, του εθνικού χρέους και την παραδοσιακή αντίληψη περί συνόρων.

Γιατί σήμερα τα σύνορα της χώρας μας είναι κατ' αρχήν ψυχικά και όχι γεωγραφικά, **διότι στην ψυχή μας διακυβεύεται η ιστορική μας ύπαρξη και η συνέχεια της ιστορίας μας**. Γι' αυτό τίποτα δεν χρειάζεται το έθνος μας σήμερα στον αγώνα του, παρά μόνο **το ελληνορθόδοξο φρόνημά του, ως μόνιμη πηγή ομόνοιας, ηρωισμού και αυτοθυσίας**.

Στο δρόμο που περπάτησε ο Έλληνας Μαχητής ανά τους αιώνες, περιμένει όλους εμάς, τους συνεχιστές της ιστορίας του να τον ακολουθήσουμε γιατί είναι ο ασφαλέστερος

δρόμος για την επιβίωσή μας. Για όσους δε, έχουν χάσει την ελπίδα τους, την προσδοκία τους, αλλά και την αισιοδοξία τους για τη νέα γενιά πρέπει να τους δείξουμε τις θυσίες των νέων αγωνιστών της ΕΟΚΑ στην Κύπρο, των νέων Κυπρίων και Ελλαδιτών πολεμιστών το 1974 κατά την εισβολή των Τούρκων στην Κύπρο, των ηρωικών χειριστών του Ε/Π στην κρίση των Ιμίων, που αν και γνώριζαν ποια θα ήταν η τύχη τους, έμειναν σταθεροί στην απόφασή τους να εκτελέσουν ευόρκως την αποστολή τους. Όλοι αυτοί και όχι μόνο, προσφέρουν μια εξόχως θετική ερμηνεία. Μια ερμηνεία με τη διαπίστωση ότι, οι καιροί μας, όποια φθορά και αν προξένησαν στον Έλληνα, διακρίνονται ακόμα από δείγματα αυτοθυσίας, αγωνιστικότητας και προσφοράς στο βωμό της ελευθερίας, εγγυητικά του μέλλοντος της Πατρίδος μας, για την επιβίωση του Έθνους.

Όμως προστάτης των πολεμιστών μας από την περίοδο του Βυζαντίου και των νεότερων καιρών, είναι η Παναγιά μας, που έχει συνδεθεί τόσο βαθιά και τόσο πλατιά με τις πολεμικές περιπέτειες του λαού μας. Έγινε ένα είδος εθνικής θεότητας, μια κατ' εξοχήν υπέρ τον άνθρωπο και η υπέρ του ανθρώπου δύναμη, προς την οποία στρεφόμαστε με λόγους δηκτικούς, προσευχητικούς και παρακλητικούς, έτσι που το «Παναγιά μου βόηθα...» να γίνει ένα αυθόρμητο επιφώνημα της στιγμής. Είναι η **“Υπέρμαχος Στρατηγός”** και ο **“ασάλευτος πύργος”** που προστατεύει το ευλαβές γένος των Ελλήνων. Η Παναγιά που ευλογεί τα ιερά όπλα του Στρατού μας, που στα 200 χρόνια της υποστάσεως του νεότερου ελληνικού κράτους, δεν έγιναν όργανα δουλείας αλλά χαιρέτησαν πάντα την ειρήνη και την ελευθερία.

Μέσα στη σημερινή **δίνη της πνευματικής, αξιακής και πολιτισμικής κρίσης**, της ιδιοτέλειας, του ατομισμού, της κοινωνικής σήψης και της στρέβλωσης της ελληνορθόδοξης παιδείας και αγωγής που απειλεί την πατρίδα μας, υπάρχουν κάποιοι, που εξακολουθούν ακόμη όρθιοι με το κεφάλι ψηλά να αγωνίζονται και να τιμούν τον όρκο που έδωσαν για την πατρίδα. Είναι οι άνδρες και οι γυναίκες των Ενόπλων Δυνάμεων που σε πείσμα των καιρών συνεχίζουν να αγωνίζονται και να προσφέρουν.

Είναι αυτοί που πάνε κόντρα σε μια εποχή πολιτικής εκμετάλλευσης, λαϊκισμού, κομματικής αμετροπέπιας και μισαλλοδοξίας, που κάθε τι που αφορά στην Πίστη μας, στην Πατρίδα μας, στα εθνικά μας σύμβολα και στο αγωνιστικό φρόνημά μας για την Ελευθερία το θεωρούν φασισμό, γραφικότητα και αναχρονισμό και ως εκ τούτου πρέπει να αποκαθλωθεί ή να λοιδορηθεί

Είναι αυτοί που παλεύουν με τα στοιχεία της φύσεως, τις αντιξοότητες της **σκληρής και ρεαλιστικής εκπαίδευσης, ημέρα και νύχτα.**

Είναι αυτοί που πολεμούν καθημερινά, μέσα σε ένα άρμα μάχης, σε ένα χαράκωμα, που πέφτουν με αλεξίπτωτα, που καταδύονται σε παγωμένες και σκοτεινές θάλασσες, που επιχειρούν μέσα από ένα υποβρύχιο στα βάθη της θάλασσας ή που πετούν δεμένοι στο κάθισμα ενός μαχητικού αεροσκάφους χιλιάδες πόδια πάνω από τα κεφάλια μας, για τη διατήρηση της εθνικής μας αξιοπρέπειας

Είναι αυτοί που μεταφέρουν ασθενείς υπό αντίξοες καιρικές συνθήκες, που ανακουφίζουν τους ακρίτες μας στα απομακρυσμένα νησιά, που σβήνουν φωτιές, που σώζουν ανθρώπινες ζωές καθημερινά με την έγκαιρη και απρόσκοπτη διακίνηση των εμβολίων κατά της πανδημίας σε όλη τη χώρα προσφέροντας κοινωνικό έργο εκεί όπου ο κρατικός μηχανισμός αδυνατεί.

Είναι αυτοί που πολλές φορές πληρώνουν με το αίμα τους την αφοσίωσή τους στην πατρίδα, στον ιερό όρκο που έδωσαν.

Είναι αυτοί που δεν αφήνουν τη σημαία να την πάρει ο αέρας, αλλά αν χρειαστεί πεθαίνουν τυλιγμένοι με την γαλανόλευκη.

Είναι αυτοί που πριν λίγες ημέρες τίμησαν την εποποιία του 1940 μαζί με όλο τον απλό κόσμο, που αισθάνθηκε για μια ακόμη φορά ρίγος και υπερηφάνεια για το φρόνημά τους.

Είναι αυτοί που έχουν κερδίσει με το σπαθί τους την εκτίμηση, την εμπιστοσύνη και τον σεβασμό της πλειοψηφίας του ελληνικού λαού, παρά το θόρυβο που κάνουν οι θλιβερές μειοψηφίες που αδυνατούν να συλλάβουν τις παραπάνω έννοιες.

Είναι αυτοί που δεν συμβιβάζονται με τη μετριότητα και τη στασιμότητα, που δεν κρύβονται, που δεν φοβούνται να αναλάβουν τις ευθύνες τους, να δηλώσουν παρόντες όποτε τους ζητηθεί.

Είναι αυτοί, που αν όλοι οι άλλοι ακολουθούσαν το παράδειγμά τους, θα είχαμε μια καλύτερη Ελλάδα. Τόσο απλά.

Είναι αυτοί που στέλνουν μήνυμα προς κάθε κατεύθυνση, πως όταν και αν χρειαστεί θα είναι εκεί, στην πρώτη γραμμή, έτοιμοι να υπερασπιστούν την εδαφική ακεραιότητα της πατρίδας μας. Να τιμήσουν τα ιερά όπλα των Ελλήνων, όπως έκαναν οι πρόγονοί μας, σε αγώνες ακόμα πιο δύσκολους και επικίνδυνους

Σ' αυτούς τους αγώνες οι Ένοπλες Δυνάμεις μας θα έχουν πάντα συναγωνιστή, συμπαραστάτη, προστάτη και "ασάλευτο πύργο" την Θεοτόκο Υπέρμαχο Στρατηγό που ευλογεί τα Ιερά Όπλα του Στρατού μας και τον στρατευμένο ανθό της Πατρίδος μας

Χρόνια Πολλά.

Αντγος ε.α Θεόκλητος Ρουσάκης

Επίτιμος Διοικητής Β' Σώματος Στρατού